

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ความประมวลกฎหมายอาญานั้น การที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดฐานใด ฐานหนึ่งนั้น จะต้องปรากฏว่าผู้กระทำความผิดและการกระทำนั้นได้มีกฎหมาย บัญญัติไว้ให้เป็นความผิดซึ่งได้กำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดจะต้อง เป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ความประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 ซึ่งหลักนี้เป็นที่รู้จักกันดี เรียกว่าหลักไม่มีความผิดและไม่มีความผิดและไม่มีความผิดซึ่งมาจากภาษาละติน ว่า "nullum crimen, nulla poena sine lege" ซึ่งในการวินิจฉัยความผิด ในแต่ละฐานนั้นจะต้องศึกษาตัวบทกฎหมายในแต่ละมาตราว่าบัญญัติไว้อย่างไร ชัดเจน หรือไม่ จะต้องตีความหรือไม่ และด้วยเหตุที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่ใช้กฎหมาย แบบประมวลกฎหมาย ความสำคัญจึงต้องอยู่ที่ตัวบท ข้อความที่จะใช้ในตัวบทนั้นก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นข้อความที่ผู้ร่างเขียนกฎหมายเขียนไว้ เพื่อให้ชัดเจนแน่นอนเหมาะสมที่จะเป็นตัวบทของประมวลกฎหมายในส่วนองค์ประกอบของความผิด หลักเกณฑ์ในเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้นโดยตรงจากตัวบทผู้ใช้กฎหมายจะเพิ่มเติม หรือตัด ทอนออกตามใจชอบไม่ได้ ในกรณีที่เป็นช่องว่างแห่งกฎหมาย คือกรณีที่ไม่มีการประมวล กฎหมายอาญาบัญญัติไว้ผู้กระทำไม่ต้องรับผิดชอบในทางอาญา และที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ก็คือ กฎหมายอาญาจะต้องตีความเคร่งครัด หมายความว่าเมื่อรัฐได้ออกบท บัญญัติที่ชัดแจ้งระบุว่าการกระทำหรือไม่กระทำอย่างไรเป็นความผิดทางอาญาแล้ว ก็ถือว่าเฉพาะกรณีนั้นๆ เป็นความผิดจะรวมถึงกรณีอื่นด้วยมิได้

ในบทบัญญัติความผิดอาชญาฐานต่าง ๆ มีสิ่งที่ถูกกฎหมายประสงค์จะคุ้มครอง
 แฝงอยู่สิ่งที่ถูกกฎหมายประสงค์จะคุ้มครองที่แฝงอยู่ในบทความผิดฐานต่าง ๆ นี้ไม่ใช่สิ่ง
 ที่มีรูปร่างหรือวัตถุ หรือบุคคล ซึ่งในเรื่องนี้มีแนวความคิดเรียกว่า " คุณธรรมทาง
 กฎหมาย" (Rechtsgut) ซึ่งในกฎหมายอาญานั้นมุ่งประสงค์คุ้มครองสิทธิของบุคคล
 ได้แก่ชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน เสรีภาพ กรรมสิทธิ์และการครอบครองเหล่านี้เป็นต้น

ในเรื่องการครอบครองนั้นแม้มิได้ เป็นองค์ประกอบความผิดของความผิด
 อาชญาฐานต่าง ๆ ก็ตาม เป็นเพียงลักษณะการกระทำ หรือ กิริยาของผู้กระทำเท่านั้น
 แต่ก็มีส่วนสำคัญในการที่จะวินิจฉัยความผิดโดยเฉพาะการวินิจฉัยว่าการกระทำของผู้
 กระทำความผิดจะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือยักยอก และเนื่องจากตามประมวล
 กฎหมายอาญามีได้ให้คำนิยามศัพท์ของคำว่า "การครอบครอง" เอาไว้ ทำให้เกิด
 ความเห็นที่ขัดแย้งกันออกเป็น 2 ทิศนะ คือ

ความเห็นแรกถือว่าการครอบครองทางอาญานั้น เป็นอย่างเดียวกับการ
 ครอบครองตามกฎหมายแพ่งที่บัญญัติเอาไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา
 1367 คือ ผู้ครอบครองจะต้องมีการยึดถือถือทรัพย์สินและมีเจตนาที่จะยึดถือทรัพย์สินนั้นไว้
 เพื่อตน

ความเห็นที่สอง เห็นว่าการครอบครองทางอาญากับทางแพ่งนั้นแตกต่างกัน
 กันคือการครอบครองทางอาญาหมายความว่ามีการครอบครองทรัพย์สินนั้นตามความเป็นจริง
 และมีอำนาจที่จะจัดการทรัพย์สินนั้นด้วย

จึงเกิดปัญหาว่า การครอบครองทางอาญากับการครอบครองทางแพ่ง
 เป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่ ซึ่งในเรื่องนี้ในการบัญญัติกฎหมายแต่ละฉบับจะมีบทนิยามที่
 บัญญัติขึ้นไว้ เพื่อให้เหมาะสมกับเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับ ฉะนั้น รัชชชกิติ

แล้วจะนำเอาบทนิยามของกฎหมายฉบับหนึ่งไปใช้แก้บทนิยามอีกฉบับหนึ่งมิได้ แม้ การครอบครองในกฎหมายแพ่งนั้นก็ได้นิยามศัพท์เอาไว้ เช่นเดียวกับในกฎหมายอาญา ก็ตาม แต่ยังมีมาตราที่กล่าวถึงลักษณะการครอบครองทางแพ่งอย่างชัดเจน คือ มาตรา 1367 ซึ่งพอจะถือได้ว่าการครอบครองทางแพ่งนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไรส่วน ตามประมวลกฎหมายอาญานั้นมิได้มีมาตราที่พอจะชี้ให้เห็นลักษณะการครอบครองทาง อาญาแต่อย่างใด และมีมาตราที่จะกำหนดให้นำกฎหมายแพ่งมาใช้ในกฎหมาย อาญาได้ ซึ่งในทางกลับกันในทางอาญากลับมีบทมาตราที่ให้ความหมายของถ้อยคำ ความบทนิยามในประมวลกฎหมายอาญา สามารถนำไปใช้แปลความหมายของถ้อยคำที่ ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นว่า ด้วยถ้ากฎหมายฉบับนั้นมิได้ให้คำนิยามไว้ ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 17 ซึ่งบัญญัติว่า "บทบัญญัติในภาค 1 แห่งประมวลกฎหมายนี้ ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติไว้เป็น อย่างอื่น ทั้งนี้ หากมีกรณีที่จะนำเอาความหมายของการครอบครองทางแพ่งมาใช้ ในทางอาญาก็ควรจะถือกฎหมายเปิดช่องรองรับในนำเรื่องทางแพ่งมาใช้กับทางอาญา ได้ และโดยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่ากฎหมายอาญามีหลักอยู่ว่าจะต้องตีความโดย เครื่องการลงโทษผู้กระทำความผิดจึงไม่สามารถที่จะนำบทกฎหมายใกล้เคียง (analogy) มาใช้ให้เป็นผลร้ายได้ บทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญาซึ่งกำหนดความผิด หรือบัญญัติโทษไว้จะต้องบังคับตามตัวอักษรดังนั้นการนำความหมายของการครอบครอง ในทางแพ่งใช้ในทางอาญาจะถือว่าเป็นการนำบทกฎหมายใกล้เคียงมาใช้หรือไม่ ซึ่ง ถ้าถือว่าเป็นการนำบทกฎหมายใกล้เคียงมาใช้ ก็ไม่สามารถที่จะนำเอาความ หมายในทางแพ่งมาใช้ในทางอาญาได้ แต่ถ้าถือว่าเป็นการนำเอาบทกฎหมาย ใกล้เคียงมาใช้ก็สามารถที่จะนำเอาความหมายในทางแพ่งมาใช้ได้ กรณีนี้ เห็นว่า

แม้จะไม่มีบทมาตราคติที่บัญญัติให้หน้าเอกกฤษหมายแห่งมาใช้ในทางอาญาก็ตามและการที่กฎหมายอาญาคงตีความโดยเคร่งครัดโดยไม่สามารถที่จะนำบทกฎหมายใกล้เคียงมาวินิจฉัยลงโทษจา เลขนั้นจะต้องเป็นบทกฎหมายหาใช่เป็นถ้อยคำ หรือคำที่มีความหมายเป็นที่สามารถเข้าใจกันได้ เช่น สิ่งทาสหรัพย์ หรือ อสังทาสหรัพย์ในทางอาญาแม้ไม่มีบทบัญญัติให้ความหมายในทางแห่งมาใช้แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่าสิ่งทาสหรัพย์ หรือ อสังทาสหรัพย์ในทางอาญานั้นมีความหมายอย่างเดียวกับในทางแห่ง

แต่ในเรื่องการครอบครองนั้น มิได้มีแนวคิด เป็นอย่างเดียวกันอย่างในเรื่องสิ่งทาสหรัพย์ และอสังทาสหรัพย์ กลับมีการแสดงทัศนะที่แตกต่างกันอีกทั้งความแนวคำพิพากษาศาลฎีกาก็ยังคัดค้านกลับไปกลับมาจึงไม่สามารถชี้ให้ชัดเจนไปว่าลักษณะการครอบครองทางอาญานั้น เป็นอย่างเดียวกันกับการครอบครองในทางแห่งหรือไม่ ซึ่งตามความผิดที่อาศัยการครอบครองเป็นองค์ประกอบสำคัญของความผิด ความที่ได้ศึกษามาข้างต้น ได้แก่ ความผิดฐานลักทรัพย์ ความผิดฐานยักยอกและความผิดฐานบุกรุก ทั้งสามความผิดต่างก็มีการครอบครองเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น ซึ่งเมื่อได้ศึกษาถึงองค์ประกอบความผิด และแนวคำพิพากษาศาลฎีกาแล้ว เห็นว่าลักษณะการครอบครองในสามความผิดนี้ก็ยิ่งแตกต่างกัน กล่าวคือในความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 ผู้กระทำความผิดจะต้องมีการเอาทรัพย์ไป เสียจากการครอบครองของผู้อื่นโดยเจตนาทุจริตตามมาตรา นี้ แม้มีได้บัญญัติว่าจะต้องเป็นการเอาทรัพย์ไป เสียจากตัวเจ้าของทรัพย์เท่านั้น เมื่อมีผู้อื่นซึ่งมิใช่เจ้าของทรัพย์ครอบครองทรัพย์นั้นอยู่ และได้มีการเอาไป เสียซึ่งทรัพย์นั้นผู้กระทำก็มีความผิดฐานลักทรัพย์ได้ ดังนั้นเห็นว่าทรัพย์นั้นต้องมีการครอบครองอยู่ ลักษณะการครอบครอง เช่นนี้หาจะต้องมีการยึดถือทรัพย์โดยเจตนายึดถือเพื่อคนไม่ จริงอยู่กรณีเจ้าของทรัพย์ต้องถือว่ามีเจตนาที่จะยึดถือทรัพย์

เพื่อคนอยู่แล้ว แต่ในกรณีที่มีผู้อื่นยึดถือทรัพย์สินนั้นแทนจะถือว่ามิเจตนาที่จะยึดถือทรัพย์สิน
 เพื่อคนมิได้ หากแต่เป็นเพียงดูแลทรัพย์สินนั้นชั่วคราวและจะต้องส่งมอบทรัพย์สินนั้นคืน
 เจ้าของในเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น

ความผิดฐานยักยอก ตามมาตรา 352 ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้ใดครอบครอง
 ทรัพย์สินซึ่งเป็นของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย เว้นแต่ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นเป็น
 ของคนหรือของบุคคลที่สามโดยทุจริต" ผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้จะต้องมีการ
 ครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นอยู่ก่อนแล้วจึง เว้นแต่ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นเป็นของคนหรือของบุคคล
 ที่สาม ซึ่งลักษณะการครอบครองตามมาตรานี้เป็นการครอบครองแทนผู้อื่นชั่วคราวไม่
 ว่าเจ้าของทรัพย์สินนั้นจะได้ออกหมายให้ครอบครองหรือไม่ การครอบครองทรัพย์สินแทน
 ผู้อื่นชั่วคราวนี้มีการยึดถือทรัพย์สินตามความเป็นจริง แต่จะถือว่ามีการยึดถือเพื่อคนตาม
 ลักษณะการครอบครองในทางกฎหมายแห่งหรือไม่นั้น เห็นว่าการที่ยึดถือทรัพย์สินแทนผู้อื่น
 ชั่วคราวนั้นไม่ถือว่าการยึดถือเช่นนั้นมิเจตนาที่จะยึดถือทรัพย์สินเพื่อคนตามกฎหมายแห่ง
 เพราะอำนาจในอันที่จะจัดการทรัพย์สินนั้นอยู่ที่เจ้าของทรัพย์สิน หากได้อยู่ที่ผู้ยึดถือทรัพย์สิน
 ไว้แทนไม่เว้นแต่กรณีที่เจ้าของทรัพย์สินได้ออกหมายให้มิอำนาจจัดการทรัพย์สินก็สามารถ
 ที่จะจัดการทรัพย์สินในทางที่เป็นประโยชน์แก่เจ้าของทรัพย์สินได้เท่านั้น แม้ว่าจะมีการ
 มอบหมายทรัพย์สินไว้ให้อยู่ในความครอบครองนี้ สิทธิครอบครองในทรัพย์สินยังเป็นของ
 เจ้าของทรัพย์สินอยู่ เมื่อมีผู้เอาทรัพย์สินนั้นไปเสียก็มีความผิดฐานลักทรัพย์ หรือกรณีผู้ที่ได้
 รับมอบหมายให้ดูแลทรัพย์สินนั้นเมื่อเอาทรัพย์สินไปเสียก็มีความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา
 334 หากจะความผิดฐานยักยอกตามมาตรา 352 ไม่

ความผิดฐานบุกรุก ตามมาตรา 362 ความผิดฐานนี้ประสงค์จะมุ่งคุ้มครอง
 คุ้มครองกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองของผู้ที่อยู่ในอสังหาริมทรัพย์มิให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้า

รบกวนการครอบครองของเขา ความผิดตามมาตรานี้ผู้กระทำจะมีความผิดต่อเมื่อได้กระทำการอื่นเป็นการรบกวนการครอบครองของผู้ที่อยู่ในอสังหาริมทรัพย์นั้นๆ ความผิดตามมาตรานี้มี 2 ตอน ตอนที่หนึ่ง คือการเข้าไปเพื่อกีดการครอบครอง และอีกตอนหนึ่งคือเข้าไปและทำการรบกวนการครอบครองของเขา ลักษณะการครอบครองในตอนแรกไม่มีปัญหา เพราะเป็นการเข้าไปเพื่อกีดการครอบครองของเขา ซึ่งการที่จะถือว่าเข้าไปบุกรุกเพื่อกีดการครอบครองนั้น เจ้าของทรัพย์สินจะต้องได้มีการครอบครองทรัพย์สินนั้นอยู่ในขณะที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดอย่างไรจะถือว่าได้มีการครอบครองนั้นในความคิดทั้งสองตอนนี้ได้มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยเป็นแนวเดียวกัน คือ จะต้องมีการยึดถือทรัพย์สินนั้นและเจตนาที่จะยึดถือทรัพย์สิน เพื่อกันความหมายการครอบครองในทางกฎหมายแห่งเหตุที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยเช่นนี้ เพราะเห็นว่าผู้ที่อยู่ในอสังหาริมทรัพย์ต่างก็มีการยึดถือทรัพย์สินโดยเจตนาที่จะใช้สอยประโยชน์ในอสังหาริมทรัพย์นั้นไม่ว่าจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินเอง ผู้เช่า ผู้อาศัยก็ตาม จึงถือว่ามีเจตนายึดถือเพื่อตน

กล่าวโดยสรุปการครอบครองทางแพ่งกับทางอาญานั้นมีลักษณะที่ร่วมกันคือการยึดถือทรัพย์สินในขณะนั้นโดยผู้ยึดถืออาจเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นเองหรือเป็นผู้ยึดถือแทนก็ได้ การครอบครองทั้งทางแพ่งและทางอาญาจะต้องมีการยึดถือทรัพย์สินตามความเป็นจริง การยึดถือทรัพย์สินในที่นี้ไม่หมายความว่า จะต้องมีการจับต้องตัวทรัพย์สินนั้นตลอดเวลา หมายความว่า ผู้ที่จะถือว่าได้มีการครอบครองทรัพย์สินนั้นจะต้องมีอำนาจเหนือทรัพย์สินอันที่จะควบคุมทรัพย์สินได้ด้วยตนเองในขณะนั้น ในส่วนที่ต่างกันคือในทางแพ่งนั้นการครอบครองจะต้องมีเจตนาที่จะยึดถือทรัพย์สิน เพื่อกันความมาตรา 1367 ส่วนในทางอาญานั้น การครอบครองมีเพียงการยึดถือทรัพย์สินก็ถือว่าผู้นั้นมีการครอบครองแล้วหาว่าต้องมีเจตนายึดถือเพื่อตนทุกกรณีแต่อย่างใดไม่ แต่ก็ยังมีบางกรณีที่ศาลฎีกา

วินิจฉัยว่าการครอบครองต้องมีเจตนาที่จะยึดถือทรัพย์สิน เพื่อคนด้วย ซึ่งเฉพาะในความผิดที่มีวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดเป็นอสังหาริมทรัพย์ เช่น ความผิดฐานบุกรุก ส่วนในความผิดฐานลักทรัพย์และยึดยกยอกผู้ครอบครองหาจำต้องมีการยึดถือทรัพย์สินอย่างมีเจตนา เพื่อคนแต่อย่างใดไม่ เหตุที่ต่างกันนี้เนื่องจากวัตถุประสงค์ของกฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญาต่างกัน โดยกฎหมายแพ่งมุ่งรับรองกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองในทรัพย์สินของบุคคล ส่วนในกฎหมายอาญานั้นวัตถุประสงค์ของกฎหมายมุ่งคุ้มครองการครอบครองของบุคคล เพื่อมิให้ผู้ใดมาประทุษร้ายการครอบครอง และในส่วนวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดในความผิดฐานลักทรัพย์และยึดยกยอกนั้น เป็นสังหาริมทรัพย์ ซึ่งการครอบครองสังหาริมทรัพย์นั้นผู้ครอบครองมีเพียงการยึดถือก็ถือว่าเป็นผู้ครอบครองโดยจำต้องยึดถือโดยมีเจตนา เพื่อคนแต่อย่างใด ส่วนในความผิดฐานบุกรุกวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดคืออสังหาริมทรัพย์ ซึ่งการยึดถืออสังหาริมทรัพย์นั้นจะจำต้องมีการยึดถือโดยมีเจตนาที่จะยึดถือ เพื่อคนด้วยจึงจะถือว่ามีมีการการครอบครองซึ่งในความผิดฐานบุกรุกนั้น ผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์เท่านั้นที่จะเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานนี้ได้ ส่วนในความผิดฐานลักทรัพย์หรือยึดยกยอกผู้ครอบครองทรัพย์สินหรือเจ้าของทรัพย์สินก็สามารถเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานนี้ เช่น นายจ้างมอบทรัพย์สินให้ลูกจ้างดูแล เมื่อมีผู้ลักทรัพย์ไปจากความครอบครองของลูกจ้างก็ สามารถเป็นผู้เสียหายได้ผิดกับความผิดฐานบุกรุกหากมีผู้รบกวนการครอบครอง เจ้าของทรัพย์สินหรือผู้เช่าเท่านั้นที่สามารถเป็นผู้เสียหายได้ ส่วนคนรับใช้ซึ่งทำงานอยู่ในบ้านแม้มีการครอบครอง แต่ไม่มีเจตนายึดถือ เพื่อคนไม่ถือว่าเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินจึงไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานบุกรุกได้

ข้อเสนอแนะ

การครอบครองทางแพ่งและทางอาญา เนื่องจากวัตถุประสงค์ของกฎหมายต่างกัน กล่าวคือ วัตถุประสงค์ของกฎหมายแพ่งนั้นมุ่งรับรองกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองในทรัพย์สินของบุคคล ทำให้ลักษณะการครอบครองตามกฎหมายแพ่งนี้มีระดับเจตนาในการยึดถือมากกว่าในทางอาญาโดยจะต้องมีเจตนาในการยึดถือเพื่อตนด้วยส่วนกฎหมายอาญา วัตถุประสงค์ของกฎหมายมุ่งที่จะคุ้มครองมิให้มีการประทุษร้ายต่อการครอบครองของบุคคล ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือไม่ก็ตามทำให้ระดับเจตนาในการยึดถือมีน้อยลงกว่าในทางแพ่ง ลักษณะแห่งการครอบครองในทางแพ่งและทางอาญาจึงแตกต่างกัน นอกจากนั้นความผิดทางอาญาทั้งสามฐานตามที่ได้ศึกษามามีวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดต่างกัน ในความผิดฐานลักทรัพย์ ยักยอก และบุกรุกนั้น วัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดต่างกันกล่าวคือ ในความผิดฐานลักทรัพย์ และยักยอกวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิด คือ สंहาริมทรัพย์ ส่วนในความผิดฐานบุกรุกนั้นวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดคือ อสังหาริมทรัพย์ซึ่งทรัพย์สินทั้งสองประเภทนี้มีลักษณะการครอบครองต่างกัน คือ สंहาริมทรัพย์มีเพียงการยึดถือโดยไม่จำเป็นต้องมีเจตนายึดถือเพื่อตนก็ถือว่าการครอบครองได้ ส่วนอสังหาริมทรัพย์ชนิดที่เป็นที่ดินมีอเบลาต้องให้ความรู้ว่าการทำประโยชน์ในอสังหาริมทรัพย์จึงจะถือว่าการครอบครองซึ่งก็คือมีเจตนายึดถือเพื่อตนเองส่วนที่ดินมีโฉนดหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ เจ้าของที่มีชื่อในโฉนดย่อมมีการครอบครองในทรัพย์สินนั้น เว้นแต่เจ้าของกรรมสิทธิ์จะให้ผู้อื่นเช่าอสังหาริมทรัพย์นั้นไป

ด้วยเหตุที่วัตถุประสงค์แห่งการกระทำความคิดต่างกัน การนิยามคำว่าครอบครอง
ทรัพย์สินในกฎหมายอาญาจึงไม่สามารถใช้กับความคิดทุกฐานที่มีการครอบครองเป็นองค์
ประกอบได้ และไม่ทำให้เกิดอุปสรรคในทางวิชาการแต่อย่างใด ผู้เขียนเห็นว่า
ไม่ควรให้นิยามคำว่าครอบครอง แต่ควรปล่อยให้ผู้ใช้กฎหมายคำนึงถึงเจตนารมณ์
ของกฎหมายและวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความคิดแต่ละฐานในการพิจารณาเรื่องการ
ครอบครองในทางอาญาต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย